

Sygn. akt II CO 18/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Grzelka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2007 r.

sprawy ze skargi S. D. , K. D. i T. D.

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 3 sierpnia 2006 r. sygn. akt II CSK 209/06

wydanego w sprawie z powództwa "N." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
S.

przeciwko S. D., K. D. i T. D.

o zapłatę,

- 1. odrzuca skargę ,**
- 2. umarza postępowanie z wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2006 r. II CSK 209/06 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanych. Stosownie do art. 398⁹ § 2 zd. drugie k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego nie zostało pisemnie uzasadnione.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 30 maja 2007 r. SK 68/06, opublikowanym w Dzienniku Ustaw nr 106, poz. 731 z dnia 15 czerwca 2007 r. orzekł o niezgodność z Konstytucją przepisu art. 398⁹ § 2 zd. drugie k.p.c.

Powołując się na wymieniony wyrok Trybunału Konstytucyjnego pozwani wnieśli skargę o wznowienie postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego skargą kasacyjną. Domagali się uchylecia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2006 r. i rozpoznania ich skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W związku z tym, że skarga o wznowienie postępowania ma na celu uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia (art. 409 k.p.c.) orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego może być podstawą wznowienia postępowania wówczas, gdy stwierdzenie niezgodności z Konstytucją dotyczy aktu normatywnego, którego treść była podstawą rozstrzygnięcia w zaskarżonym orzeczeniu.

Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanych do rozpoznania była wynikiem oceny, że w sprawie nie zachodziła potrzeba wykładni przepisów prawnych wskazywanych przez skarżących ani zachodziła nieważność postępowania. Podstawą wydania zaskarżonego postanowienia, w części obejmującej rozstrzygnięcie, były przepisy art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 w zw. z art. 398¹³ k.p.c. a contrario, a nie art. 398⁹ § 2 zd. drugie k.p.c. Ten ostatni przepis dotyczył kwestii sporządzenia pisemnego uzasadnienia, a więc czynności z natury rzeczy późniejszej w stosunku do czynności decyzyjnej Sądu. Unormowanie kwestii

sporządzenia pisemnego uzasadnienia nie stanowiło podstawy orzekania o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ani nie miało wpływu na rozstrzygnięcie. Na podstawie art. 398⁹ § 2 zd. drugie k.p.c. Sąd Najwyższy jedynie nie uzasadniał pisemnie swojego rozstrzygnięcia. W związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. Sąd Najwyższy od dnia 15 czerwca 2007 r. uzasadnia pisemnie postanowienia odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie oznacza to, że obecnie potrzebę wypowiedzenia się w określonej sprawie Sąd Najwyższy rozważa według innych kryteriów niż poprzednio. Kryteria te, pozostawione przez ustawodawcę dyskrecjonalnej władzy Sądu Najwyższego, pozostały niezmienione i odnoszą się, tak jak poprzednio, do art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wobec tego, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. dotyczy art. 398⁹ § 2 zd. drugie k.p.c., a zaskarżone postanowienie, w części obejmującej rozstrzygnięcie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie zostało wydane na podstawie tego przepisu, należało uznać, że skarga uczestników o wznowienie postępowania nie była oparta na ustawowej podstawie i jako taka podlegała odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c.).

Postępowanie wywołane wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych podlegało umorzeniu jako bezprzedmiotowe (art. 355 § 1 w zw. z art. 126² § 2 k.p.c.).